

[Jørgen Jensen]

Det er klart, det er denne sortering, der har været gængs, og det er den, der er den egentlige årsag til de langvarigt ledige. Derfor kunne man spørge sig selv: ja men hvad skal vi så gøre i formidlingsfasen for at ændre dette? Der er det vor opfattelse, at anvisning og den faglige kamp ikke kan adskilles fra hinanden. Der er ikke tale om, at man kan være neutral i anvisningsfasen. Neutralitet eksisterer ikke, der er tale om et magtspørgsmål her. Derfor er det nødvendigt at binde det sammen, og derfor kan det heller ikke løse problemerne, at nogle arbejdsløshedskasser får ret til at anvise.

Anvisning af arbejdskraft bør hænge sammen med kontrol af arbejdsløshedskassen, og findes der arbejdsløshedskasser, der ikke magter, ikke vil påtage sig den opgave at anvise arbejdskraft, bør fagbevægelsen ikke beholde arbejdsløshedskassen, for så er arbejdsløshedskassen alene blevet det, som nogle angriber fagbevægelsen for, nemlig en mulighed for at tvinge folk ind i fagbevægelsen, en mulighed for at få en økonomisk gevinst.

Fagbevægelsen må have en ret og en pligt til også i den faglige kamp at have anvisningen. Det er nødvendigt, fordi det må være sådan, at man også fra anvisningsfasens side kan sige til arbejdsgiverne: det er den arbejdskraft, du skal tage. Det har jo været bragt frem i diskussionen, om det skulle være den, der har gået ledig længst, der først skulle have ret til arbejde, og det er klart, at man kunne opstille et sådant kriterium, men i hvert fald må det sikres, at den hidtidige sortering ikke yderligere tager fart.

Det kan lyde pænt med de to formuleringer: anvisning og henvisning, men det kan også føre til en legalisering af den sortering, som arbejdsgiverne foretager nu. For når det er så få, der bliver antaget fra arbejdsformidlingen, er det jo, fordi arbejdsgiverne benytter annoncering og andre former for at få arbejdskraft. Det kan også betyde, at arbejdsgiverne ønsker så mange til henvisning, at de lettere kan sortere, hvilken arbejder de vil have. Kort sagt, at de kan vælge og vrage. Vi er altså meget betænkelige ved hele den side af sagen.

Så er der en anden ting, jeg vil rejse, og det er spørgsmålet om § 65. Det lyder meget godt, at kassen, når nogen har gået ledig i 6 måneder, bør tage op til bedømmelse, hvad

der egentlig er årsagen til, at den pågældende ikke kan finde arbejde. Der er så mange faktorer, der spiller ind, og jeg har altså nævnt dette, at det kunne være arbejdsgiveren, der ikke vil have vedkommende. Men ligger der en skærpelse i dette, når det i bemærkningerne siges, at det for at sikre, at de tilbud, der stilles til rådighed for de ledige, får virkning, er nødvendigt, at de ledige i videst muligt omfang gør brug af disse muligheder? Det kan jeg være enig i. Men når det så siges, at det at være arbejdssøgende og være til rådighed for arbejdsmarkedet også hænger sammen med, at man tager disse kurser, er det nødvendigt at stille spørgsmålet: hvilket indhold er der i de kurser? Der har ikke mindst i de sidste dage været megen kritik af de kurser, man har sat i gang. Det siges, at de ikke er særlig meningsfyldte, at man bare føler, man bliver opbevaret i arbejdsløshedsfasen. Der må altså sættes helt anderledes ind, og jeg erindrer om nogle af de løfter, der blev givet, dengang vi diskuterede 26 ugers reglen, og hvem der skulle falde for den. De løfter er der ikke levet op til gennem de uddannelsesstilbud, som foreligger i dag.

Bolvig (RV):

Det radikale venstre vil gerne hjælpe arbejdsministeren med at få det foreliggende lovforslag vedtaget. Vi venter os meget af den såkaldte parallelanvisning, idet vi tror, at arbejdsløshedskassernes medvirken vil gøre det muligt for mange ledige lettere at finde den rette hylde, hvor deres evner bedst kommer til udfoldelse. Jeg vil dog gerne i udvalget diskutere hr. Kaj Westergårds fremførte betænkeligheder. AF-kontorerne er overmåde overbelastede med bl. a. den følge, at man simpelt hen ikke magter de personlige kontakter, som er så vigtige. Arbejdsløshedskassernes kommende medvirken ville kunne bøde herpå.

Jeg vil blot advare ministeren imod at gøre de administrative problemer for snørklede og tidsrøvende. Selvfølgelig skal der udveksles informationer mellem AF og kasserne, nævn og direktorater, men erfaringer med mange socialdemokratiske love og cirkulærer gør en advarsel absolut nødvendig.

Jeg synes, ministeren har bestræbt sig på at menneskeliggøre formidlingssystemet.